

“En els àmbits acadèmics copiar és un problema, i comporta resultats negatius per a tothom que hi està implicat.” Això és el que diu un assaig molt recent sobre aquest tema: copiar a la universitat. Ara bé, si voleu llegir-ne la continuació i l'escrit sencer, haureu de pagar l'accés a DirectEssays.com, una nova operació a la xarxa d'Internet que promet l'accés a “més de 101.000 treballs i assaigs de qualitat”. Per només vint dòlars al mes, podeu llegir aquest opuscle contra la còpia, i moltes coses més. DirectEssays és una de les moltes operacions a Internet que venen treballs perquè els alumnes només hagen de signar-los i lliurar-los als professors, i el negoci augmenta.

Copiar de la xarxa

Mark Edmundson

Professor d'anglès a la Universitat de Virgínia

Copiar, especialment des de la xarxa, ha esdevingut freqüent en el món acadèmic. Segons un estudi recent, un 38% dels estudiants nord-americans admeten que han comès plagis de “tallar i enganxar” –és a dir, copiar frases, o fins i tot paràgrafs sencers de documents que troben a la xarxa, i afegir-los al seu treball–. A més, aquests estudiants admeten que ho fan sense citar la font escrita d'on provenen aquelles paraules (llibres, diaris...). L'estudi, amb una mostra de 18.000 estudiants de tot tipus d'universitats i escoles universitàries, indica una tendència preocupant: en l'enquesta anterior, ara fa tres anys, només un 10% dels estudiants admetia que havia dut a terme aquesta mena de pràctiques.

Pense que els professors hauríem de provar altres camins, i no centrar-nos només en les solucions tecnològiques del problema: hauríem de cercar l'explicació de tot això en la manera com fem la nostra feina. Aquest boom de la còpia electrònica hauria d'incitar els professors –especialment els d'humanitats, que demanem treballs més sovint que els de ciències, que solen recórrer més als exàmens tradicionals– a aturar-nos i reflexionar sobre la pràctica pedagògica que duem a terme. I no vull dir amb això, per exemple, canviar les preguntes d'examen cada any, encara que ja seria un primer pas. L'augment dels plagis ens hauria de dur a una bona reflexió sobre el que pretenem amb la docència.

Bona part del que els professors d'humanitats demanem dels alumnes és que siguin capaços d'analitzar. En literatura, per exemple, els professors normalment exigim una lectura aprofundida dels textos clàssics o canònics. Cultivem l'atenció a la paraula escrita, l'estudi acurat i l'obtenció de significats diversos a partir d'un text. Intentem que els alumnes siguin sensibles a la complexitat del codi literari. I, aquest èmfasi en la cura a l'hora d'analitzar la paraula escrita, també el practiquen altres disciplines, com la filosofia o la història. A més, també formem els alumnes pel que fa a la relació del text amb el context històric, i la relació del text amb les teories actuals. Però, sobretot, els ensenyem a llegir. Diríem que la finalitat que cerquem és ajudar-los que esdevinguin allò que Henry James anomenava un “escriptor conseqüent”: algú que tot ho absorbeix.

Aquest plantejament està molt bé, però no n'hi ha prou, amb això. Quan els professors d'humanitats ensenyem als alumnes a llegir i els formem en les disciplines habituals, només fem la meitat de la tasca. No h'hi ha prou, amb interrogar l'alumne sobre l'eròtica de Romeu i Julieta. Hauríem d'anar encara més lluny, i preguntar quines veritats aprofitables amaguen aquests textos, per a nosaltres i per als nostres alumnes. La Julieta de Shakespeare, per exemple, és simplement una xica perduda enmig de la confusió, de mirada brillant, amerada d'amor, o representa l'exaltació de la llibertat, vitalista i generosa malgrat l'època que va viure, i malgrat el món brutal dels Capuleto i dels Montesco? Paga la pena d'admirar-la com a figura o, fins i tot, d'emular-la?

Els professors d'humanitats, però, no es decanten gaire pel plantejament de qüestions que facen referència a experiències immediates, i s'estimen més operar en una mena de distància acadèmica, segura. Rarament es pregunten, o pregunten als alumnes, quin valor real, com a éssers humans, els pot oferir aquell treball. Opten més per un tipus d'anàlisi des de la superioritat.

Hi ha moltes raons que expliquen aquesta dificultat que tenen els professors d'humanitats per tractar qüestions relatives a la transformació personal: les universitats han dut a terme una mena de gir, i ara es marquen com a objectiu que els alumnes assolisquen una sèrie de capacitats, en comptes de lluitar pel desenvolupament de la vida interior de l'individu. Cada vegada més, donem als nostres “clients” el que sembla que ens demanen, és a dir, coneixements de mercat, que els permetran un bon lloc de treball. Les capacitats analítiques són molt més negociables econòmicament que no el coneixement d'un mateix. Malauradament, però, no hi ha res més fàcil o més temptador per plagiar que haver de fer un treball analític i fred. De segur que, a la xarxa, hi ha penjats molts estudis sobre l'eros de Shakespeare. En canvi, l'opinió que tens sobre un text no la pots comprar a ningú.

Si els professors exigiren als alumnes no sols una anàlisi, sinó també una resposta raonada, rebrien menys refregits i els alumnes tindrien més la impressió que han de fer un assaig personal, que l'opinió que donen compta. El fundador de l'educació humanística, Sòcrates, quan parlava del tracte amb els deixebles, deia: “El que fem ací no és mantenir una conversa accidental, sinó un diàleg sobre la manera com hem de viure la vida.” Com més ens acostem a Sòcrates els professors, menys alumnes copiaran.

© The New York Times – EL TEMPS

Traducció: Maite Insa